

1

КАРЪК #13

Картър

– МАМКА МУ.

Претъркулвам се по гръб, спирам да си поема дъх и изхлузвам презерватива от бързо спадащия ми чеп. Езикът ми се стрелва към капчицата пот върху горната ми устна и прокаравам пръсти през косата си. Гроги съм.

– Не – изскимтява Лора и едва не се претъркулва през леглото при изправянето ми. – Не ставай още, Картър.

Вдигам презерватива. Това би трябвало да ѝ изясни ситуацията, нали?

– Само ще хвърля презерватива, Лора.

Тя свъсва вежди.

– Лейси.

Потискам смеха си. *Опа.*

– Да, извинявай. Лейси.

Лейси е русата бомба от миналогодишната августовска корица на *Максим*. Запомних го, понеже същата вечер ми го повтори тринайсет пъти в бара. Започнах да броя, щом думите излязоха от устата ѝ за трети път.

– Може да повторим – провиква се тя, докато хвърлям презерватива в кошчето за боклук в банята.

Опирам чело на стената и се изпикавам, а тя не спира да дрънка, че трябва да прекараме нощта заедно. Със сигурност бихме могли, но предпочитам тя да си върви. Противно на общоприетото мнение, ценя времето, което

прекарвам сам, дори ако мога да го оползотворя, като пъхам части от тялото си в разни хубавици.

Не ме разбирайте погрешно; човек не се двоуми дали да си легне с момиче като Лейси. Ето защо в последния половин час, след като я доведох до оргазъм в асансьора на качване към стаята ми, се чукахме нонстоп като зайци, понеже, мили боже, просто исках да млъкне. Схванах нещата още първите дванайсет пъти – тя бе изтипосана на корицата на списание.

Мислех, че тринайсет би трябвало да е щастливо число, а не лоша поличба.

– Не мога – отговарям накрая, докато си мия ръцете и се оглеждам в огледалото. Установявам, че подутата ми долна устна е зле сцепена по средата. Тази вечер се отървах леко, а другият тип не успя. – Имам ранен полет.

Полетът ни е чак по обед, просто не искам тя да остава.

Скръствам ръце на гърдите, облягам се на рамката на вратата и я гледам как се сгущва под завивките. Да, определено няма да стане.

– Май трябва да си вървиш.

Нахлузвам си боксерките, слагам ръце на хълбоците и чакам. Тя не предприема нищо, само се взира в мен с ококорените си сини очи. Явно си въобразява, че колкото повече драматизира, толкова по-лесно ще ме убеди. Нямам думи да ѝ кажа колко бърка.

Почесвам се по темето, нервно удрям дланта си с юмрук няколко пъти, цъкам ритмично с език и я чакам да *направи* нещо, по дяволите.

– Мога ли да пренощувам тук? – пита накрая.

Ах, мамка му. Пак този въпрос. Задават ми го всеки път. Дали ме пита, защото наистина иска да остане, или понеже тайно храни надеждата, че тъкмо тя ще вкара Картър Бекет в правия път и ще го накара да се кротне доб-

роволно? Понякога си мисля, че има награден фонд за печелившото момиче.

О, всъщност има. Наградата е осемцифрената заплата на капитана на *Ванкувър Вайпърс**.

Винаги отговарям едно и също:

– Не каня жени с приспиване.

– Но аз... – Брадичката ѝ потреперва, втренчените ѝ в мен насълзени очи примигват. Мътните го взели. Запознахме се има-няма преди два часа; от какъв зор реве?

– Мислех, че се спогаждаме. Реших, че може би... може би ме харесваш.

– Хареса ми как си прекарахме вечерта – успявам да измисля. – Сексът беше твърда седмича по десетобалната система. – Хубаво се позабавлявахме.

С миналото време искам да подчертая, че оттук насетне пътищата ни се разделят и вероятно няма да се видим никога повече, но постигам тъкмо обратния ефект.

По лицето ѝ се разлива широка усмивка.

– Може би ще излезем на среща.

С мъка устоявам на подтика да се плесна по лицето. Наистина, без майтап. Вместо това плъзвам бавно проклетата си ръка надолу по лицето, след което я прокарам обратно нагоре, като в същото време сподавам стон. Пиша си точки за усилието.

– Живеем в различни страни.

– Вероятно бих могла да дойда във Ван...

– Не ходя по срещи. – Намирам панталона, който съм захвърлил до вратата на хотелската стая, вадя си телефона от джоба и отварям приложението на *Юбер*. – Не е лично. В момента не търся сериозна връзка.

Честно казано, не проумявам защо все още ми се налага да водя подобен разговор, понеже не крия личния си живот.

* Елитен канадски хокеен отбор. – Б. пр.

Не, това са глупости. Никой не знае нищо за личния ми живот, освен съотборниците и близките ми, но какво да кажа за часовете между мачовете и моментите, в които припадам от изтощение сам в леглото? Излагам на показ *тези* часове. Всеки уикенд ме снимат с различни жени. Момичетата знаят в какво се забъркват с мен. Даже има форуми, в които роптаят, че се отнасям с тях като с еднократни любовници, а в същото време се надяват отново да се повъртят на жезъла ми.

Всички те обаче са именно това – еднократни любовници. Когато се захващат с мен, го знаят, но въпреки това неизменно си тръгват разочаровани, щом нещата се развият *точно* така.

Пъхвам си телефона в джоба и отново насочвам вниманието си към жената в леглото ми. Тя опипва червения копринен плат в ръцете си с втрепен в мен поглед.

– Поръчах ти такси от Юбер. Ще е долу след пет минути.

– Но...

– Виж, Лорън...

– Лейси.

– Лейси, да, извинявай. Виж, Лейси, тази вечер си прекарах страхотно с теб, но пътувам прекалено много, за да поддържам сериозна връзка.

– Това ли е единствената причина? – Плъзва длан в моята и ме оставя да я измъкна от леглото. – Понеже нямаш време заради хокейния си график?

– Да – излъгвам. – Нямам време. – Предполагам, че можех да си освободя време, ако имах интерес към нея, но никога нямам интерес.

– О. – Изглежда, че ако не друго, думите ми поне я успокояват. Може би тушират смущението ѝ. Не знам и не ми пука особено. – Е, ще ми дадеш ли номера си?

Как ли пък не.

– Не си давам номера. – *Никога.*

Преди тя да успее да отговори, вратата на апартамента ми избибипква два пъти и рязко се отваря.

– Още ли си буден, Бекет? Искаш ли да поиграем набързо, преди... *ау, мамка му.* – Моят съотборник и най-близък приятел Емет Броуди спира на прага; погледът му скача между мен и Лааа.. Лейси. После вдига ръка, за да скрие лице от нея. Вероятно мисли, че Кара може да го кастрира, ако някога погледне друга жена. Честно казано, допускам, че е способна на това – тя е огън мацка. – Затова спя в една стая с Локууд.

Да, той не дели стая с мен от около година, откакто се запозна с Кара. Предполагам, че в хода на пътуванията ни не му се ще да поеме риска в стаята му да се озоват непознати голи момичета. Мисля, че го разбирам, тоест не знам нищо за връзките, били те сериозни, или не.

– Тя си тръгва. – Надничам през рамото му да погледна Лейси. Все още е гола и освен това явно не дава пукната пара, че Емет стърчи тук. Всъщност плъзга поглед надолу по тялото му и после го мести отново нагоре.

Това е проблемът с повечето момичета, с които се запознавам – изобщо не им пука с кого спят, стига да фигурира в списъка на играчите и да изкарва милиони. Наричат ги хокейни зайчета, понеже скачат от един играч на друг.

– Таксито ти е тук – казвам ѝ. – Май трябва да се обличаш, миличка.

– Ами аз...

– Той си има гадже, а аз не се интересувам от теб. – Челюстта ми потрепва от гняв. – Просто искам да поиграя *Call of Duty* с приятеля си, да изям цял пакет бисквити *Орео* и да припадна с лице към възглавницата. Прекалено много ли искам?

Най-накрая Лейси си нахлузва роклята през глава и червената коприна се надипля съвършено върху бедрата

й. Мамка му, секси е. Щом излезе през вратата, може да забравя името й, но ще запомня тази гледка.

– Мога ли да ти дам номера си? Така ще можеш да ми звъннеш при следващото си идване в града или ако размислиш и пожелаеш, да се кача на самолета...

– Разбира се. – Посочвам й хотелския бележник и химикалката върху нощното шкафче. – Напиши ми го.

Емет ококорва очи, извива устни, минава покрай мен и влиза в банята.

Лейси върви след мен към вратата и ме поглежда като изгубено кутре. Да се цупи колкото си иска; няма да я заведе у дома.

– Е, благодаря... за тази вечер. Надявам се да се видим пак.

Усмивка се толкова лъчезарно, че почти се засрамвам. После обаче се навежда да ме целуне по устните и извърщам глава в последния момент, така че тя уцелва челюстта ми.

– Чао, Лорън. – Вратата се затръшва и завъртам ключалката.

– Лейси! – крещи тя откъм коридора.

Емет влиза в стаята с бавна крачка, като се тресе от смях.

– Ти си гадняр, Картър.

Докато той чака да се зареди играта, се плъосвам на дивана.

– Те не схващат. Не търся връзка. – Грабвам полупразния пакет Орео от масичката за кафе, разделям една бисквита на две половини и облизвам пълнежа. – Това е свалка за една нощ, а не предложение за брак.

– Значи прецакваш надеждите и мечтите им за щастлив живот с любящ мъж?

Надежди и мечти ли? Какви ги дрънка, по дяволите?

– Кара те превръща в мекотело. Нека се надяват и мечтаят колкото щат, само да не е с мен.